

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **K. D.**, zast. JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem se sídlem v Praze 4, Michelská 81, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 Ca 19/2009 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo k odvolání žalobce přezkoumáno rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru správních činností, ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. 070/57481/08 (dále „městský úřad“); tímto byl stěžovatel uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), jejichž skutkové podstaty naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), ustanovení § 6 odst. 8 písm. a), b), c) a e) a ustanovení § 6 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v tehdy platném znění. Stěžovateli byla uložena v souladu s ustanovením § 22 odst. 4 zákona o přestupcích pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 14 měsíců; dále mu byla v souladu s ustanovením

§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000 Kč. Žalovaný v odvolacím řízení změnil rozhodnutí městského úřadu a uloženou pokutu snížil na 25 000 Kč a dobu zákazu činnosti na 12 měsíců.

Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), namítá, že došlo k vadě řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán a potažmo soud v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon. Stěžovatel uvádí, že se městský soud odmítl zabývat otázkou (ale i správní orgán v řízení nalézacím i odvolacím), zda vozidlo použité PČR bylo pro akci schválené, a to s odůvodněním, že tuto námitku uplatnil stěžovatel až v replice. Soud však dle stěžovatele pochybil, neboť tato námitka byla uplatněna již v podané žalobě, doručené soudu dne 13. 8. 2009, tedy včas. Stěžovatel dle svého názoru tedy námitku ohledně neschváleného vozidla k zásahu uplatnil včas a to i s návrhem na provedení důkazu (GPS).

Stěžovatel konstatuje, že důkazní situace v předmětné věci stojí tak, že na jedné straně je výpověď žalobce a svědkyně M. Z., že tito nepoznali příslušníky Policie ČR, kteří měli provádět dne 5. 7. 2008 v době kolem 23:30 hodin v ulici Kovanická v obci Nymburk příslušnou kontrolu, na straně druhé výpovědi policistů pp. T. N. a J. U., kteří měli kontrolu provádět.

Stěžovatel poukazuje v této souvislosti na čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, dle kterého státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Dále odkazuje na ustanovení správního řádu o rovnosti účastníků (§ 4 odst. 4 SŘ, § 7 odst. 1 SŘ), provádění dokazování (díl 3 SŘ, zejména § 50 odst. 3, § 51, § 53 a násl.) a ustanovení o náležitostech rozhodnutí (zejména § 68 odst. 3 SŘ). Stěžovatel tvrdí, že správní orgán I. stupně a následně odvolací orgán „uvěřil“ tvrzením pp. T. N. a J. U. oproti tvrzením žalobce a pí Z. (aniž by prověřil obhajobu) a navíc za situace, kdy sám policejní orgán v podání ze dne 8. 12. 2008 tvrdí, že pro akci bylo schváleno vozidlo DI Nymburk-Škoda Octavia, RZ: x, přičemž teprve na základě dopisu MěÚ Nymburk ze dne 15. 12. 2008 (viz připojený spis správního orgánu) policejní orgán názor změnil a přípisem ze dne 16. 12. 2012 uvedl, že správná registrační značka služebního vozidla schváleného k akci měla být x, Škoda Octavia, bílé barvy, v civilním provedení.

Stěžovatel má za to, že došlo ze strany správního orgánu k účelové manipulaci s důkazy a navíc policejní orgán a následně správní orgán porušily ustanovení § 64, § 65 zákona č. 499/2004 Sb., o spisové a archivní službě, ustanovení § 4, § 5 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dokument ze dne 16. 12. 2008 je bez čísla jednacího, bez počtu listů, bez razítka, atd.), takže jde o důkaz (jak již stěžovatel uvedl v podání ze dne 2. 1. 2009) zcela nepoužitelný, nasvědčující účelové manipulaci. Tento názor o manipulaci je podpořen i dalším důkazem ve správním spise, a to údajnou knihou provozu dopravního prostředku poznávací značky x, SPZ x, Škoda Octavia 1,9.

pokračování

Tento důkaz byl sice navržen až dne 17. 9. 2012, ale k námitce, která byla v žalobě uplatněna včas. V tomto dokumentu není bližší určení vozidla (např. VIN, ani uvedená barva vozidla či bližší identifikace). Ve spise je založená kopie: „Tato kopie souhlasí s originálem“, avšak již není uvedeno, kdo ověření shody s originálem provedl (tj. razítko, podpis), stejně je tomu tak u výkazu služeb za červenec 2008 (tj. kdo provedl ověření shody s originálem).

Stěžovatel tedy trvá na tom, že akce byla provedena neschváleným vozidlem (prostředkem), přičemž nešlo o úkon neodkladný a navíc došlo k porušení zásady řádného vedení dokumentace, řádného dokazování. Policie ČR je organizační složkou státu (viz zákon o Policii ČR) a jako taková, má uloženou povinnost vést dokumentaci řádně (§ 63 odst. 2, písm. a) zákona č. 499/2004 Sb.). Tato namítaná vada měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí již soudem I. stupně, neboť se promítá do rozhodnutí správních orgánů a byla vždy včas namítána. Soud rovněž nesprávně vyhodnotil i přednesy účastníků při ústním jednání soudu dne 20. 9. 2012, jednak se odmítl zabývat odůvodněnou námitkou stěžovatele ohledně neschváleného policejního vozidla na předmětnou akci, navíc ani nevzal v potaz vysvětlení stěžovatele ohledně jeho chování dne 5. 7. 2008 ve 23:30 hodin v ulici Kovanická, Nymburk.

Stěžovatel dále uvádí, že soud za dané situace zamítl návrhy na doplnění dokazování výsledkem svědků, čímž se zbavil možnosti posoudit situaci sám na základě zásady bezprostřednosti a ústnosti. Přičemž právě za dané důkazní situace mohla zásada bezprostřednosti a ústnosti v řízení před soudem (tj. výslech 4 osob) napomoci soudu v rozhodování a mohl by pod přímým dojmem žalobě vyhovět. Soud ovšem a priori návrh účastníků na výslech svědků odmítl s tím, že nemohou přinést nic nového, což ovšem nemůže soud vědět, pokud navržený důkaz neprovede. Soud tedy zatížil řízení další vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Všechny shora vytykané vady mají též za následek nezákonnost napadeného rozsudku, neboť soud nesprávně posoudil právní otázku namítanou v žalobě ohledně použití neschváleného prostředku při zásahu, ačkoli nešlo o úkon neodkladný. Kupříkladu v trestním řízení podobné vady vedou dle okolností až ke zproštění viny obviněného. Stěžovatel též namítá vadu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť důkazy a návrhy stěžovatele byly bagatelizovány a znevěrohodňovány soudem, na základě tvrzení policistů na straně žalované, přičemž se soud vůbec nevypořádal se včas uplatněnými námitkami stěžovatele v žalobě, popř. tyto odmítl jako opožděné. Stěžovatel upozorňuje na to, že pokud proti sobě stojí výpovědi osob v poměru 2:2, nelze přiznat a priori věrohodnost jedné skupině tvrzení jenom proto, že o druhé skupině budeme tvrdit, že je nevěrohodná a aniž by soud bez rozumných pochybností vyložil proč. Zde se zřejmě velmi negativně podepsalo porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti řízení před soudem a neprovedení včas navržených důkazů soudem. Došlo tak k nedostatku důvodů rozhodnutí a k částečné nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že není zřejmé, o jaké nesprávné posouzení právní otázky se má jednat, neboť stěžovatel dle žalovaného žádnou právní otázku nedefinuje.

Správní orgány zjistily ve věci následující skutkový stav, který je mezi účastníky nesporný:

- stěžovatel dne 5. 7. 2008 ve 23:30 hodin řídil v obci Nymburk, v ulici Kovanická, ve směru jízdy od sportovního centra Tyršák, osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, státní poznávací značky x,

- hlídka Policie České republiky, složená ze dvou členů, stojící na výše popsaném místě, provádějící silniční kontrolu zjistila, že obviněný při řízení vozidla nemá u sebe předepsané doklady,

- stěžovatel sám přiznává, že policistům řekl, že požil alkohol, později prohlašuje, že to bylo v žertu,

- stěžovatel byl vyzván k podrobení se nejprve orientační dechové zkoušce, protože z jeho dechu byl cítit alkohol, a po odmítnutí byl vyzván k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem,

- stěžovatel se této povinnosti odmítl podrobit. Policejní hlídka na místě silniční kontroly sepsala „Oznámení přestupku“, které stěžovatel odmítl podepsat a nevyužil dané možnosti se k věci vyjádřit,

- svědkyně jedoucí ve vozidle se stěžovatelem (osoba blízká) do protokolu o ústním jednání potvrdila, že stěžovatel se odmítl podrobit dechové zkoušce;

- při ústním jednání svědci, policisté provádějící kontrolu, popsali a potvrdil průběh kontroly dne 5. července 2008.

Skutkovou podstatou přestupku je podle ustanovení § 22 odst. 1 písmeno d) zákona o přestupcích, ve znění k datu spáchání přestupku, vědomé jednání, kterým fyzická osoba „se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Ke kasační námitce, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, žalovaný uvádí, že v této kasační námitce namítá stěžovatel, že vozidlo použité policií nebylo vozidlem schváleným, nebyl proveden důkaz pomocí GPS, v osobách provádějících zásah žalobce nepoznal policisty. Všemi těmito námitkami se dle žalovaného městský soud podrobně zabýval. Způsob provádění silniční kontroly upravuje ustanovení § 79 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném k datu spáchání přestupku. Zastavovat vozidla je oprávněn policista ve stejnokroji, kdy se vozidlo zastavuje dáváním znamení k zastavení vozidla. Osoby uvedené v odstavci 1 dávají znamení k zastavení vozidla vztyčenou paží nebo zastavovacím terčem a za snížené viditelnosti červeným světlem, kterým pohybují v horním půlkruhu. Z jedoucího vozidla dávají toto znamení kýváním paže nahoru a dolů nebo vysunutým zastavovacím terčem. Policista může z jedoucího vozidla zastavovat vozidla i rozsvícením nápisu „STOP“ podle zvláštního právního předpisu. Znamení k zastavení vozidla se musí dávat včas a zřetelně s ohledem na okolnosti provozu na pozemních komunikacích tak, aby řidič mohl bezpečně zastavit vozidlo a aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Příslušnost k policii prokazuje policista služebním stejnokrojem

pokračování

s identifikačním štítkem (ustanovení § 10 zákona č. 283/1991 Sb., ve znění k datu přestupku), k vzorům stejnokrojů policie byl vydán prováděcí předpis č. 14/2008 Sb., kde v příloze jsou uvedeny vzory stejnokrojů.

Tvrzení stěžovatele o tom, že osoby provádějící silniční kontrolu nebyly policisté, trpí vnitřním logickým rozporem. Proč by dva dospělí muži (odhlédneme-li od toho že byli oblečeni ve stejnokroji policisty, reflexní vestě, s čepicí se státním znakem a státním znakem našitým na uniformě), téměř o půlnoci, zastavovali vozidla, měli k dispozici přístroj na měření alkoholu, vyzývali stěžovatele k lékařskému vyšetření a předali mu k vyjádření a podpisu formulář „Oznámení o přestupku“.

Skutková zjištění, která jsou mezi účastníky nesporná, jsou, že hlídka policie stála na místě provádění kontroly, stěžovatel nebyl zastavován z jedoucího vozidla, pokyn k zastavení byl dáván červeným světlem.

Z těchto skutečností jednoznačně vyplývá, že vozidlo, kterým se policejní hlídka dopravila na místo provedení kontroly, nebylo prostředkem zásahu, nebylo z něj prováděno zastavení stěžovatele. Ustanovení § 79 silničního zákona nevylučuje použití vozidla bez příslušného zvláštního barevného provedení a označení. Na zákonnost prováděné silniční kontroly policejní hlídkou nemá vliv způsob, jakým se na místo kontroly policisté dostanou. Proto všechny námitky stěžovatele, ať již v odvolání, v žalobě, ale i v kasační stížnosti, směřující k vozidlu stojícímu opodál policejní hlídky, jsou pouze účelové (obiter dictum stěžovatel nikdy neuvedl registrační značku a typ vozidla, které považoval za „vozidlo provádějící zásah“, je tedy možné, že vozidlo, kterým policisté přijeli na místo kontroly, bylo naprosto jiné, než o kterém si to myslel stěžovatel).

Ohledně věrohodnosti policistů (jako svědků), kteří prováděli kontrolu, žalovaný konstatuje, že není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů a věrohodnosti jejich výpovědi, neboť policista nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. Policie ČR je oprávněna kontrolovat v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Policisté provádějící silniční kontrolu, neměli žádný vztah ke stěžovateli, a tedy ani důvod nebo zájem nějakým způsobem stěžovatele poškodit (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 27. 9. 2007).

Zjišťovaný skutkový stav je nutno vztáhnout ke skutkové podstatě přestupku, a to naplnění vědomého jednání „...se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví...“.

Tento skutkový stav byl zjištěn, byl potvrzen svědeckými výpověďmi (srovnej výpověď osoby blízké stěžovateli) a byl podkladem pro rozhodnutí, jak správních orgánů, tak soudu.

Ke kasační námitce, že „soud nesprávně posoudil právní otázku použití neschváleného prostředku při zásahu...“, žalovaný uvádí, že použití prostředku zásahu není otázkou právní, ale otázkou skutkovou. Z prokázaného skutkového stavu vyplývá, že policejní kontrola byla prováděna stojící pěší hlídkou ve služebním stejnokroji, zákonem předepsaným způsobem. Stěžovatel neuvádí, ani v odvolání, ani v žalobě, ani v kasační stížnosti, jakým způsobem bylo proti němu „zasahováno“ vozidlem, tedy zda bylo vozidlo použito jako zastavovací prostředek a podobně. Bez těchto tvrzení stěžovatele, ze kterých by použití vozidla při zásahu věrohodně vyplynula, nelze než tyto námitky odmítnout jako účelové.

Ke kasační námitce že „důkazy a návrhy žalobce byly bagatelizovány a znevěrohodňovány soudem...“ žalovaný uvádí, že stěžovatel touto kasační námitkou napadá odůvodnění rozhodnutí, ve kterém soud hodnotí skutková zjištění a provedené důkazy. Při přezkoumání správních rozhodnutí se vychází pouze ze stavu, jaký byl zjištěn v době rozhodnutí, soud při přezkoumávání správních rozhodnutí zkoumá, zda správní uvážení nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Soud není povinen nahradit použité správní uvážení svým vlastním. Soud pouze zkoumá, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění a z těchto skutkových zjištění nemůže vyvodit jiné závěry. Soud, stejně jako správní orgán, neuvěřil pozdějším tvrzením stěžovatele, který zastavil vozidlo, vystoupil, hovořil a žertoval s osobami, o kterých později tvrdil, že je nepoznal a od kterých očekával ohrožení života svého a osoby blízké. Osoba blízká stěžovateli však svědecky potvrdila odmítnutí stěžovatele podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Požití alkoholu potvrdil i stěžovatel, byť to později zlehčuje. To, že soud hodnotil skutková zjištění a provedené důkazy odlišně od úzce subjektivního názoru stěžovatele, není vadou rozsudku ve smyslu uplatněné kasační námitky stěžovatelem podle ustanovení § 103 odst. 1 písmeno d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí). Stěžovatel však neuvádí žádné konkrétní nesrozumitelnosti nebo nedostatky rozhodnutí, aby je bylo možno posoudit. Touto kasační námitkou se pro její nesrozumitelnost a neurčitost nelze zabývat.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že bylo Policií ČR použito k zásahu neschváleného vozidla. Touto námitkou se již zabýval městský soud, který nepovažoval otázku vozidla, které přivezlo policisty na místo kontroly, za podstatnou pro posouzení této věci, a to proto, že zásah policie byl prováděn mimo vozidlo a policisté stáli na místě, kde prováděli kontrolu. Vozidlo tedy zastavovali v pozici stojící osoby na silnici, červeným světlem předepsaným způsobem. Služební vozidlo, které stěžovatel činí sporným v daném případě, je tak zcela bez významu při zastavení vozidla stěžovatele, zcela irelevantní je i co se týče vlastní prováděné kontroly. Vzhledem k informacím vyplývajícím ze spisového materiálu (je nesporné, že zásah nebyl prováděn ze služebního vozidla, stěžovatel byl zastavován policisty tím způsobem, že jeden z policistů stál na silnici a dával signalizaci červeným světlem) je nutno tomuto právnímu názoru městského soudu přisvědčit, a stěžovatelovu stěžejní námitku odmítnout, protože služební vozidlo nemělo vliv na prováděnou silniční kontrolu a skutečnost, jestli bylo pro danou kontrolu schválené, správně označené, apod. nemohlo na věci ničeho změnit. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že by správné posouzení této skutečnosti mohlo zapříčinit výsledek řízení pro něj opačný. Lze tedy uzavřít, že protože zastavování vozidla bylo provedeno pěší policejní hlídkou v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 písm. a) odst. 2 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., je námitka stěžovatele stran „neschváleného policejního vozidla“ zcela zástupná, která nemůže mít na právní posouzení žádný vliv. Není proto nutno zkoumat, jestli se městský soud předmětnou námitkou zabýval dostatečně, či měl provést další stěžovatelem navržené důkazy. Stejně tak je v této souvislosti zcela zástupná a nepodstatná námitka stěžovatele směřující k vedení dokumentace Policií ČR, která se týkala rovněž předmětného vozidla.

Námitku stěžovatele týkající se skutečnosti, že si nebyl jist, zda je kontrolován Policií ČR, považuje Nejvyšší správní soud za účelovou a zcela se ztotožňuje s důvody, proč ji obdobně vyhodnotil i městský soud. Jak sám stěžovatel uvedl, nedošlo k žádnému násilnému jednání, ale byl požádán o předložení dokladů osobních a dokladů k vozidlu a požádán o to, aby se podrobil dechové zkoušce; za této situace lze stěží logicky dovozovat, že by si vysvětloval tuto situaci tak, že se jedná o zastavení náhodnými chodci a že by se nejednalo o policejní kontrolu.

Stěžovatel byl obviněn a uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) - (přes výzvu se podle odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví) a písm. l) - (jiným jednáním porušil zvláštní právní předpis) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, jejichž skutkové podstaty naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b) - (řídít se pravidly provozu na pozemních komunikacích), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) - (podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem), ustanovení § 6 odst. 8 písm. a), b), c) a d) - (řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla, c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, d) doklad o zdravotní způsobilosti), ustanovení § 6 odst. 12 (na výzvu policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit výše uvedené doklady policistovi ke kontrole)

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že k porušení předmětných ustanovení stěžovatelem prokazatelně došlo, stěžovatelem byla naplněna jak materiální, tak formální stránka přestupku. Stěžovatel fakticky nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, tedy své jednání, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku, za který byl postižen, pouze následně znevěrohodňuje okolnosti, za kterých k tomuto skutkovému stavu došlo, přitom uplatněné námitky postrádají relevanci k uvedenému přestupku, resp. jsou čistě účelové. Poukazuje-li stěžovatel na nevěrohodnost svědků, je třeba konstatovat, že tak činí pouze v rovině obecného tvrzení, aniž by předložil alespoň indicie svědčící tomu, že proti němu zasahujícími policisty bylo postupováno účelově, zjiště či z jiného osobního důvodu, a to způsobem, který je v rozporu se zákonem. Výpovědi policistů, spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost stěžovatele za přestupkové jednání. Soud ani neshledal, že by ve výpovědích při vyličení skutkového děje existovaly logické rozpory, popř. nereálné skutečnosti a údaje. Stěžovatel svědectví policistů sice zpochybňoval, avšak krom obecných nekonkrétních tvrzení o jeho nevěrohodnosti, nenamítal nic, co by mohlo správnost údajů poskytnutých policisty zpochybnit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou přitom zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, stejně tak rozhodnutí městského soudu obsahuje právní úvahy vedoucí k závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí městského soudu v souladu se zákonem; městský soud se řádně zabýval a vypořádal s námitkami stěžovatele, které v řízení uplatnil a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil; skutečnost, že neprovedl důkazy stěžovatelem navržené, které byly ve věci zcela irrelevantní, nelze považovat za vadu řízení, resp. za důvod, pro který by rozhodnutí městského soudu mělo být nepřezkoumatelné, resp. pro které by mělo být zrušeno.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu v souladu se zákonem, proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, které by mu vznikly nad rámec běžné správní činnosti, neuplatnil, přitom taková skutečnost ze spisu ani nevyplývala, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu